

ՄԻՈՐԵԱՅ ՊՏՈՑՏ ԴԷՊԻ ԱՇՔԵԼՈՒԻ ՀՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՎԱՅՐԸ
24 ՅՈՒՆԻՍ 1995

ինչպես ամեն տարի այս տարի եւս, ժառ. վարժարանի սաները իրենց ամառ-նային ծրագրին համաձայն, ուղղուեցան դէպի Աշգեղունի հնագիտական վայրը, այնտեղ իրենց մասնակցութիւնը քերելու պետումներու աշխատանքներուն:

Այս տարուանը սակայն աշխատանքային ձեռնարկ մը չէր միայն, այլ նաեւ հոգեհանգիստ պիտի կատարուէր անցեալ տարի արկածով մահացած 15ամեայ Արշակ Մարկոսեանի հոգիին:

Նախօրօք արդէն պեղումներու պատասխանատու անդամներէն մի քանիսն իրենց սովորական քացատրութիւնները տուին, ծանօթացնելով նաեւ անոնց վերջին երեսնահանումներուն մասին:

Այս տարի եւս Պատրիարք Սրբազան Հայրը միաբան եղբայրներով ընկերացաւ ժառ. վարժարանի այս միօրեայ պտույտին:

Օրուան աշխատանքային ծրագիրը յստակ էր: Սաները պիտի աշխատէին մինչեւ կէսօր, եւ կէսօրուան 12:30ին պիտի կատարուէր հոգեհանգիստ այն տեղւոյն վրայ ուր արկածը պատահած էր:

Հոգեհանգիստի արարողութենէն վերջ խօսք առաւ պեղումներու պատասխանատու Պրոֆ. Լարրի Սթակլըը, ուրտեղ անգամ մը եւս իր ցաւակցութիւնները յայտնեց Պատրիարք Սրբազան Հօր ու Արշակին ընկերներուն:

Հոգեհանգիստէն վերջ, սաները ճաշեցին այնտեղի հանրային պարտէզներէն մէկուն մէջ, եւ վերադարձան Մայրավանք երեկոյեան ժամը 6:00ին:

ՏԱՐԵԼԻՑԻ ՀՈԳԵՀԱՆԳՍԵԱՆ ՊԱՇՏՏՈՒ

Անցեալ տարի Յուլիսի 25ին Աշգեղունի մէջ, պեղումներու ընթացքին արկածով մահացաւ 15ամեայ Արշակ Մարկոսեանը:

Իր ընկերները իր յիշատակին մարմարի վրայ պատրաստել տուին գեղակերտ խաչքար մը որ պիտի օրհնուէր իր մահուան տարելիցին օրը: Հետեւաբար, Յուլիսի 27ին Հիւզըպօթի, իր մահուան տարելիցին, հոգեհանգիստ կատարուեցաւ Սրբոց Յակոբեանց Մայր Տաճարին մէջ, յետ երեկոյեան ժամերգութեան, ճախագահութեամբ Ամենապատիւ Պատրիարք Հօր:

Հոգեհանգստեան արարողութենէն վերջ, միաբանութիւն եւ ժողովուրդ ուղղուեցան դէպի ժառ. վարժարանի փոքր սրահը այնտեղ հոգեւորընդ առնելու համար: Վարժարանի սաները պատրաստած էին կոկիկ յայտագիր մը նուիրուած իրենց ընկերոջ՝ Արշակին հոգիին: Պատրիարք Սրբազան Հայրը օրհնեց խաչքարը որ պիտի ագուցուի Նկեդեցոյ գաւթին պատերէն մէկուն մէջ:

Խաչքարի օրհնութենէն ետք, խօսք առաւ Աշգեղունի պեղումներուն պատասխանատու՝ Պրոֆ. Լարրի Սթակլըը, որ արտայայտեց իր

մեծ ցաւը Արշակ Մարկոսեանի կորուստին համար:

Բացման խօսքը ըրաւ Հոգշ. Տ. Բագրատ Աթղ. Պաւլեմեան, որ անդրադարձաւ Արշակի աշակերտական տարիներուն, ուրտեղ ան սիրուած էր բոլորէն, եւ թէ ան՝ այս մեծ ընտանիքին մէկ անդամն էր ... քայց ըլլալով ու հաւատալով հոգեկանին՝ մեզի համար մեռած չէ Արշակը: Ան մեր կեանքին մէկ մասն է, յիշատակ է, խաչքար է:

Բացման խօսքէն ետք, սաները իրենց յայտագիրը ներկայացուցին արտասանելով Ամուշ Նագաշեանի «Այիտակ դագար», Բագրատունիի «Արշակին», Պարոյր Սեւակի «Մեռնել» քանաստեղծական կտորներէն: Աթանաս Մարգարեանն ու Մանուկ Լալաչեանը արտասանեցին «Արշակին» նուիրուած բերթուածներ, ինչ որ իրենց ցաւին արտայայտութիւնն էր:

Երգուեցան Նկմպեանի «Ամեն Հայր Սուրբ» եւ Խաչակեանի «Միայն թէ մայրս մահս չիմանայ» (Երժշտ. Յովհաննէս Պատպեանի) երգերը: Պատրիարք Սրբազան Հօր Օրհնութեամբ փակուեցաւ յայտագիրը:

ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ